

“Vom fi ce-am fost și mai mult decât atât” - Petru Rareș

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numarul 3 (583/1048)
20 - 26 iulie 2011

Visul unui zbor de vară...

Cezar A. Mihalache

Chiar nu mai contează, nici măcar cât negrul de sub unghia unui pitic, că a plătit deplasarea celor doi copii, fiica și nepotul personal, cu elicopterul SRI, din propriul buzunar. Nu mai contează nici măcar valoarea facturii, fie ea și tarifată pentru trei „jumătăți” de bilet, doi copii și un premier. Pentru că a dovedit că, în spatele măștii de personaj aparent lipsit de vicii, dar cu o gândire economică dijmuită la sânge, cu accese, nu de chibzuință, ci de zgârcenie la împărțitul venitului (dar nu și a obligațiilor) pe familie, neam și țară, de fapt, el este asemenea celorlalte figuri din lumea politică. Același chip de lut ce ascunde fățărnicia interesului personal, a poftei de a profita de ceva, cât de mic, de a face un „bacșiș” pentru achitarea propriilor frustrări. Vorba aceea, dacă pe el taticul nu l-a plimbat nici măcar cu trenul la clasa a treia, dărâmite cu avionul, de ce să fie lipsite propriile odrasle de asemenea „succesuri” în viață. Așa că, fără nici o jenă, a făcut fovada faptului că nu este cu nimic mai prejos de impostorii clasei politice, băieții „deștepți” și parveniții de provincie care au acaparat „centrul” și sistemul național. Desigur, cei doi copii nu au absolut nici o vină. Ce sfârșit de vacanță „la bunici” putea fi mai frumos decât un zbor cu elicopterul?! Problema

o reprezintă Emil Boc (și pentru propria-i familie, și pentru țară) care, prin brusca sa generozitate, i-a dus pe copii (și la propriu, și la figurat!) la un alt „nivel”. Le-a arătat, că familiile „bune” ale clanurile ce s-au conturat deja în România, ca pătură socială aparte (și financiar, și la nivel de tupeu) sunt altfel... Altfel decât milioanele de copii „de jos”. Altfel decât copiii de șomerii ori cei ai bugetarilor cu salarii tăiate. Ei au dreptul la mai mult prin simpla putere a tătălui și unchiului. Este lecția „de viață” pe care au învățat-o, mai degrabă decât geografia și frumusețea meleagurilor de pe traseul Brașov-București.

Pentru că este țara lor. A clasei politice, a băieților deștepți și a tupeiștilor cu fițe de Dorobanți. A noastră, a oamenilor simpli, ne transmit prin toate aceste mesaje, a încetat de mult să mai fie...

Emil Boc a dat fiicei și nepotului măsura puținței lui. Și a frumuseții vieții când ai la picioare sistemul. Nouă, celorlalți, ne-a arătat în schimb coasa, barda, criza financiară și ne-a sancționat ca pe o nație de

corigenți. Pe copii lui îi învață să trăiască la un alt „nivel”. Le-a arătat că, de la un anumit punct, nu mai contează cât esti de mic. Căci, din frustrări te poți ridica peste toți ceilalți!

Pe noi ne învață cu greul. Căci vrea să ne educe. Vrea să ne reformeze din porunca și după pofta stăpânirii de la Cotroceni. Să învățăm a munci mult, a câștiga puțin, a trăi cu pumnul în gură, dar a plăti la timp impozitele și taxele care asigură existența lor la un alt nivel. A uniformizat salariile, a tăiat pensiile, ne-a batjocorit nivelul de trai sub marota crizei economice. Dar pe copiii lui (și ai clicii, politice, de Dorobanți și de fițe) îi învață viața la un alt nivel. Prostimea pe jos, elita cu elicopterul. Că doar așa a zis și șeful lui: că țara se vede mai frumos de sus...

Dar oare cum trebuie să se fi simțit părinții copiilor care merg zeci de kilometri pe jos pentru a ajunge la școală?

Oare cum trebuie să se fi simțit părinții ai căror copii au murit pentru că nu a existat un mijloc de transport disponibil? Și, nu în ultimul rând, de ce a aprobat SRI acest transport aerian special? Nu are carecumva bani de ajuns în bugetele sale și trebuie să facă bani din prestări de servicii? Greu de crezut. Și oricum, dacă tot prestează sub felinarul „potenților” zilei, de ce nu este și plătitor de TVA? Măcar să ajungă și la țară ceva din contravaloarea prestațiilor sale...

Și tot către Fănuș mă îndrept...

Corneliu Leu

... De o c a m d a t ă , până când va scăpa lumea de gura mea spurcată, doar cu gândul. Și, cum sa nu mândrept, când sunt convins că el poate fi cel care cu adevărat mă-nțelege când îi spun: Auzi Fane, ștregarii aștia care se fac acum că descoperă literatura, pretind... (ca să fiu în spiritul cacofoniei lui Ion Luca)... pretind cum că Caragiale se droga cu bere, fiindcă întotdeauna apare în fotografii cu o halbă în față!... Zău, Fane, s-a scris chiar în Adevărul lucrul acesta, iar publicistul respec-

tiv face referire la lucrări consacrate prin diferite gesturi ale Uniunii Scriitorilor!... Către Fănuș mă-ndrept, considerându-l cel mai îndreptățit să-mi confirme ca, la un asemenea filistin concept privind drogarea lui Caragiale, ar însemna că noi, aștia care o avem cu vinul, ne superdrogam; iar dacă ajungem în lumea votcarilor, reprezentată cândva cu glorie de Ahoe, Puca, Paca și alte mari talente de pe urma cărora a rămas câte ceva, acolo e desfrâul absolut, stingerea omenirii civilizate și, mai ales, riscul de a primi o gravă sancțiune de partid ca pe vremea când asemenea concepții despre drogare emanau de la secția de propagandă și agitație a comitetului central, care îndruma în mod total și univoc literatura. Bine înțeles că pentru tovarăși ca... (iarăși plăcerea de la Ion Luca)... ca Chișinevski, sau Răutu, sau Ofelia Manole, sau urmașii lor întorși de la studii moscovite unde nu se bea deloc, o probă precum cea demonstrată de poza mereu cu halba-n față era încriminativă și demonstra năravurile burgheze ale decadentului autor care trebuia exclus din obște. Poate din pricina aceasta, continuându-le tradiția, liderii ai Uniunii Scriitorilor, nu numai că ne-a desființat, nouă celor năvăliți, restaurantul, comercializându-l în folos propriu, dar au început să producă și

altfel de nemulțumiri ridicând împotriva vocile altei generații de scriitori pe care-i exclude, sau îi dă în judecată sau le produce necazuri. O demonstrează indignarea cu care protestează astăzi chiar confrăți care, inițial, făceau parte din prezentele organisme ale Uniunii scriitorilor dar, fie au fost, fie s-au suspendat în semn de protest față de operativii de la vârf.

Asta, în vreme ce în loc de omagiu față de un mare dispărut pe care nu l-a condus la groapă, starostele Uniunii face originala remarcă de istoriografie literară că numele mamei lui Fănuș e lipovenesc; act de sociologism vulgar ce nu poate să explice nicidecum, pe criterii estetice și de filosofie a creației, fastuosul temperament artistic al unuia dintre cei mai mari creatori de limbă română contemporană și creator de personaje ale acestui Apus de Europa superb zugrăvite prin subtilitățile metaforice create de enormul său talent. Dar mergem astfel înainte cu nerușinare, având impresia că suntem stăpâni pe o istorie a literaturii despre care habar n-avem dacă măcar ne-a primit în paginile ei. Sfidăm frustrându-i pe cei ce

nu ne sunt clientelari și abuzând de un patrimoniu realizat prin contribuțiile întregii obști, perpetuăm jocurile de culise și spiritul dizolvant prin care n-am avut decât demersuri politice ratate, ne strecurăm de la un control riguros asupra folosirii patrimoniului făcând caz de caracterul obstesc al fondurilor acestuia; fonduri de care tocmai obștea în adevăratul ei plen nu beneficiază. Și, chiar dacă de la destructorii lui Caragiale a trecut prea multă vreme că să se mai poată bucura de faptul că o nouă generație descoperă cum victima lor se droga cu bere, cei ai lui Fănuș, încă în acțiune, pot constata că o nouă generație îi împărtășește disprețul la adresa matrapzlacurilor lor. Fapt pentru care voi mai reveni

Presa noastră, presă liberă?

Romeo Tarhon

Ignoranța, ipocrizia, subcultura, îndoctrinarea antireligioasă, disprețul și indiferența față de artă, cultură, spiritualitate și adevăratele valori, educația superficială și defectuoasă a elevilor și studenților de după '89, uniformizarea programată a creierelor tinere prin contaminare și mimetism comportamental soldate cu rele practici de import între care moravurile ușoare, malsexualitatea, drogurile, alcoolul, violența, nonconformismul extrem și încă multe alte denaturări și anomalii, reprezintă lungă listă neagră a erorilor și ororilor pentru care se face vinovată presa scrisă și mai ales televiziunile comerciale, manipulative și intoxica-

alarmant de multor tineri și mai puțin tineri. “Modelele” Corina Dragotescu, Mircea Badea, Victor Ciutacu, Radu Tudor, Mugur Ciuvică și mulți alți mercenari zeloși ai trusturilor, dresați și recompensați pentru un

(tele)jurnalism câinos, mincinos, dirijat și servil, au contribuit hotărâtor la “opera” de îndobitocire în masă, de spălare a conștiințelor firave, de inoculare a vrajbei și urei, de promovare a non valorilor și respingere a valorilor autentice, tradiționale și contemporane. Acești colegi de breaslă de excepție(!) sunt responsabili pentru degradarea și decadența mai ales a publicului tânăr și a multor utilizatori de net și de rețele de socializare. Ziariștii cu microfon și tabloidizatorii ziarelor cu mare tiraj sunt responsabilii condamnabili pentru mutilarea morală și spirituală în special a ramurilor tinere ale națiunii române, pentru căderea florilor încă din stadiul de muguri. Rușine și dezonoare lor!

Kramer contra Kramer și Klaus pro Klaus, Fabritius și Johannis...

Romeo Tarhon

Fabritius și Johannis... Doi „Mengele” ucigași în serie, cu chip mediatic de Mendel(!), de fapt fiecare un soi de „părinte” nu al geneticii(!), ci al antigeneticii, al antibiologiei, al morții... Fiecare autor moral de genocid cu otrăvă, cu biocid... Sunt doi „Krameri” de pe plaiurile noastre mioritice, doi ciobănași sași mai de la oraș, care, parvenind în balada postdecembristă, ajunși în funcții speciale de decizie, comit beteșugeală și moarte în chinuri cu zâmbetul trufaș pe buze.

Un primar dintre aceia (parcă era cu „un sultan dintre aceia”...) aleși parcă pe viață, KLAUS JOHANNIS, unul dintre cei mai protejați și „cosmeti-

zați” nemți din rezervele și rezervația cu statui ale statului, implicat în traficul de copii – spun gurile rele ale presei, care nu scot fum pe nări și prin alte supape fără foc – dar certamente, spune gura mea rea – autor al uciderii fără milă, mai ales prin otrăvire, a mii și mii de câini din Sibiu și împrejurimi sub paravanul unor acțiuni și fonduri generoase, de imagine, de grijă nețărnută, de cheltuieli pe adăposturi de cinci stele pentru biete animale alese ca mostre... Dar vă spun și credeți-mă (căci vă veți convinge la timpul potrivit din ancheta ca un traăznet ce va urma, cu martori și probe): de ani și ani se chilăresc prin otrăvire mii și mii de câini pe piciorul de plai al baciului sib-

ian. Și un specialist în pesticide, doctor în biologie, KLAUS FABRITIUS, șef de șefi, tot parcă pe viață, în fel și fel de comisii, supervisorul care avizează otrăvurile „comestibile” și „potabile”, omul care aduce moartea autorizând genocidul alimentar în România, prin otrăvirea experimentală, în premieră mondială, a românilor, cu pesticidul Initium, printre alte „cide” despre care nu e timp și spațiu publicistic să vorbim încă, făcând ca țara noastră, și așa de pomină, să fie singurul laborator experimental al morții nu doar prin acordul complice, ci prin voluntariatul criminal al guvernanților și decidenților asupra sănătății și vieții noastre, prin merce-nariatul instituțional oferit contra unor inimaginabile comisioane și favoruri de la marile concerne și statele acestora, prin corupția la cel mai înalt nivel, de a face din români un popor de cobai...

Bine, bine, vă întrebați și unii chiar mă veți întreba, pe ce mă bazez aducând aceste grave acuzații... Căci

ziariștii ăștia... Uite, dai pe goagăul lui Vanghele (care nu mai este...) și găsești zeci de articole scrise de gazetari tari(!) care dau cu citatele din articolele altor gazetari și mai tari care dau

cu citatele din articolele celor mai tari gazetari care dau cu apro-po-urile despre una, despre alta... Ce e (de) scris și pentru ei... Și chiar și unii politrucii politizează, cu har gazetăresc, cred ei, fel și fel de subiecte, specializați deja...

Astăzi, spre a-l mai lăsa pe clientul meu, Remus Cernea, să respire pe canica asta, pârș fiind și mai nou anal-ist ciuivist(!) editorialist la acel trust trist traseit (!) care rupe românii de realitate(!), prefer în treacăt, deocamdată, să îl amintesc pe unul dintre nu puținii guralivi și toxici parlamentari – nu, nu este vorba despre Codrin Ștefănescu, plasă... – care se pricepe al naibii la toate câte sunt și au impact cu protecția consumatorilor, consumaților, consumatoriștilor: senatorul melcilor de tip nou, suburban, Iuliu Urban care consemna la vremea potrivită (nu era nici cald, nici rece), la instalarea pe propriul blog în care jighește poporul român încă din titlu; „Site-ul care spune ce și cum România e prosatului”.

V-ați și prins, isteți cititori, de artificialul geni(t)al al gazetarului-politician în permanent dialog, trialog, polialog cu cetățenii, de jocul subtil de cuvinte „site – sat”... Și debitează: „Pentru mine care sunt un vorbitor fluent de engleză este foarte clar că suntem la baza unui experiment tip Auschwitz dar mai poetic doar că avem o mână de tembeli printre autorități din motive sociale, politice, proasta organizare și informare de potențialul macabru al acestor experimente pe oameni din pacate români. Restul e poveste hollywoodeană unde dacă actorii mor producătorii câștigă și mai mulți bani. NU SE TESTEAZĂ pe GERMANI, etc. ci PE ROMÂNII, proști ca noaptea, scuze că mă repet și cu această ocazie”. E scris, ca pe tricolor unire, pe blogul Urbanului (la punctuație nu am umblat, doar la diacritice și ortogafocritice).

Nu am înțeles ce legătură are prefectura cu sula(!), adică engleza fluentă cu Initium, decât după ce am citit în sfârșit, la sfârșit – vorba cântecului, citește până la final... și am înțeles ce învârtește și cum se învârtește Urbanul: „Din fericire mă învârt între mai multe celebrități în domeniul medical care nu spun „prostii” și pot discerne între un experiment de laborator și unul de larg consum”. Și, pentru toată credibilizarea, publică în tălmăceală(!) proprie, controversatele puncte de vedere ale specialistului în pesticide, insecticide, raticide și alte biocide, cândva șef activ al departamentului „Combaterea Vectorilor” din cadrul Institutului de Sănătate Publică București, Klaus Fabritius, în totală contradicție cu declarațiile reputatului specialist nutriționist, Director al Institutului de Cercetări Alimentare, Prof.Dr. Gh. Mencinicopschi, declarații pe care

le reproduc și eu, pentru cei cărora le-au scăpat cândva. Klaus Fabritius: „Am avizat produsele (pe bază de Initium) în baza studiilor toxicologice efectuate în laboratoarele acreditate din Germania, care au evidențiat că initium ca substanță activă nu prezintă pericol din punct de vedere toxicologic. De asemenea, testele au arătat că produsul nu se acumulează în organism și este eliminat în 48 de ore”. Gheorghe Mencinicopschi: „Initiumul este un poluant, care are efecte adverse în momentul în care ajunge în organism prin intermediul alimentelor. Aceste studii, despre care se tot vorbește că au fost făcute în străinătate, sunt un fâs! (scuzați-i, vă rog, domnului profesor, expresia neacademică „fâs”) De pildă, când prăjim cartofi se nasc anumite substanțe toxice. Nu știm ce se petrece când initiumul din alimente intră în contact cu aceste substanțe, pentru că s-au efectuat teste doar pe șobolani”. 1 mg de INITIUM care este introdus în organism are nevoie de un an pentru a fi eliminat”.

Și nu pot ca, în loc de cel mai calificat verdict în domeniu, să nu îl recitez pe ilustrul senator suburban Urban care postulează pentru actualele și viitoarele generații în limbajul a-fluent, neaș, al domniei sale (dacă nu este prea mult spus...): „Nici nu s-a experimentat real acest produs și se si experimentează pe români. Ce țigănie o mai fi și asta. Cine a avizat așa ceva?

Boc? Un semnatar orb și o marionetă analfabetă în domeniu. Băsescu, un șpagar de Constanța ajuns președinte?

Nici vorbă. Sunt niște „amici” din Ministerul de Agricultură care au avizat acest produs fără să le pese de nimic. Să facă ei burtica mare și cu o viluță și o plantație proprie pe care o să și-o permită nu vor folosi nici în glumă aceste produse. La cât proști reali există în Parlamentul Român nici nu-mi mai fac griji că pot să aprobe și exterminarea în masă a cetățenilor prin executare”(repet, nu am intervenit la punctuație). Și nici nu pot să nu mă autocitez bloguindu-l de mama focului pe senator la instalarea sa pe blogul unde minte de aprinde(!) autoprezentându-se pompos în fișa postului de blogist:

„Am început o pregătire profesională sub îndrumarea celebrului avocat bucureștean Costache Cășlariu un om care aparține ca structură morală perioadei interbelice însă teleportat parcă fără voia lui în vremurile tulburi ale tranziției”...I-am câșlărit-o imediat: „Îmi permit să te corectez și să te sancționez, senatorule: Pe „celebrul”

avocat îl cheamă COSTACHI (nu Costache) Cășlariu și nu a fost decât un „anonim” ofițer de securitate, un mic

mare spion rejectat de serviciile ceaușiste prin 1980...O vreme a fost plasat în „afacerea Dr.Leontopol”, cine își amintește escrocheria cu așa zisul medicament minune „L”, pe bază de substanța hidrochinonă(?), produs pe care Adrian Păunescu îl tot promova în Flacăra contra unor sume exorbitante, afacere pe care, apoi, a preluat-o și a monitorizat-o Elena Ceaușescu, pentru stoarcerea de bani și glorie de la greco-teiul escroc în halat alb, ucis, de altfel, mai târziu, în Germania, la comanda coanei Leana... După revoluție, întradevăr, dom` colonel Cășlariu s-a făcut băiat cu minte(!), avocat...Prin `85 i-a fugit nevasta din țară, cu una dintre cele două fetițe care avea un grav handicap congenital. I s-a aprobat un tratament în Occident...Fuga soaței l-a pus în mare dificultate față de regim și servicii pe onorabilul securist care, după revoluție s-a grăbit să înregistreze primul OMG din România – „Totul pentru Sănătate”, că-i mai bună decât toate chiar și dacă lucrezi de o viață în securitate. Mare mincinos mai ești și așa dascăl...” Ei, drace, cât de mult m-am îndepăratat de subiectul acestui prim articol din seria ce va urma, având în vedere câte sunt de lămurit pe teme atât de diferite, aparent, dar care au mai multe lucruri în comun, pe lângă faptul evident că ne învârtim (vorba Urbanului) în lumea toxicelor, a otrăvurilor, chimice și mai ales umane, în țigănia asta(!) în care Băsescu este de vină cu Bocul lui și cu „amicii” lor de la agricultură și sănătate publică...

Dar ce au cel mai în comun aceste nume și evenimente? Mă au pe mine, actorul în rol secundar în filmul de lung metraj, de vreo 16 ani, „Am fost cândva biolog...”(hoț nu am apucat să mă universitez, nu se înființase nici o facultate de profil și profit, nici parlament nu exista...) . Așadar, am biolog și subaltern al doctorului biolog Klaus Fabritius...Văzut, auzit, pipăit multe...

Bun, dar cu bietul primar de Sibiu ce am? Păi am: lucrând la Cimi-

tirul Elefanților Sanitari, numit de față „Institutul de Sănătate Publică”, am avut prilejul să asigur asistență de specialitate colegului de breaslă, biologul Liviu Baște din sanepidul sibian și firmei prestatoare de deratizarea(!) în masă a rozătoarelor și mai ales a câinilor comunitari, constatând nemijlocit ura ce cu dragoste manifestă o manifesta her Klaus Johannis împotriva bietelor patrupede... Dar cu Urban, senatorașul guraliv, ce naiba am, căci el apăra consumatorii, abuzării,..Sincer? Cu acest „minciunicopschi”, unul dintre miile cu care ne-am pricopsit de 21 de ani, mai toxici și cu efecte imprevizibile în timp, poate mai grave decât Initiumul, am eu ce am...

Valac, Dac, Român – marile etnonime ale aceluiași neam

George Liviu Teleoacă

De peste 150 de ani dicționarele limbii sanscrite și ulterior cele de mitologie generală spun lumii întregi că, pentru profunzimea vieții lor religioase, valahii au fost sacralizați în totalitatea lor ca zeități colective, denumite Valak-Hilyah în Rig-Veda. Cu toate acestea continuă în mod absurd să se afirme că etnonimul „valac” ne-ar fost atribuit de către slavii veniți, abia prin secolele VI-IX, pentru a continua în spațiul carpato-danubiano-pontic lecțiile de vorbire întrerupte în anul 271 d.Chr. odată cu izgonirea romanilor numită politicos retragerea aureliană. Prea a trecut, însă, mult timp de la punerea în circulație a acestei explicații lipsită de orice temei, pentru a nu respinge ca detestabilă starea de suficiență arogantă a specialiștilor în filologie, care rămân datori adevărului științific, dar și banului public. În ciuda semnalelor primite din partea autodidacților, uneori și sub formă de petiții, domniile lor refuză în mod sistematic să ia în considerare evidențe ca cele referitoare la existența zeităților Valak-Hilyah și Dakṣa atestate cu aproape 4000 de ani în urmă în Rig-Veda. Prea ne este specific tandemul etnonimic „valac-dac” pentru a se ignora în continuare faptul că alături de zeitățile Valac-Hilyah se află la mare preț în mitologia vedică zeul Dakṣa considerat zeu creator, „strămoșul primordial al tuturor ființelor lumii”, cum găsim înscris la V. Kernbach. Cu o aceeași nepăsare reprobabilă au trecut lingviștii, și filologii noștri în general, peste faptul că celebrul tandem lexical „valac-dac” se regăsește nu numai în universul mitic, ci și între cuvintele de uz comun ale limbii sanscrite: „valaka” având înțelesul de procesiune, iar „dakṣa” pe cel de sărbătoare a solstițiului de iarnă. Atunci când este adjectiv „dakṣa” mai are și înțelesul de capabil, de priceput. Există și cuvântul „dikṣa”, cu echivalentul românesc „dichis”, care definește totalitatea pregătirilor pentru un act religios și cu toate acestea sutele de cuvinte comune limbii române și limbii sanscrite, printre care și cele de mai sus, n-au făcut obiectul cuvenitelor cercetări, în ciuda faptului că, începând cu anul 1909 (sic), lucrări meritorii ale unor autodidacți au solicitat frecvent studierea și includerea lor în istoria oficială a limbii române.

Pentru vechimea etnonimului Valac, chiar și numai în zona limbilor romanice, s-a trecut și se trece cu o aceeași neglijență condamnabilă peste faptul că Titus Livius și apoi alții, printre care Theodor Mommsen (Istoria Romană, Vol I, pag. 35-36), au arătat explicit că în Lațiu există munții Volsci și că a existat o populație volscă și inscripții ale volscilor. Jalnic este faptul că nu se face nici-o referire la istoria Romei Antice a lui B.G.Neibuhr, pe baza căreia diplomatul francez Félix Colson a reafirmat că latinii au vorbit un dialect valahic. Mărturiile antice, edificatoare în acest sens, ale unora ca Gellius sau Ennius au fost ocolite și de lingviști și de istorici. Să revenim însă la cuvintele sanscrite de uz comun: „valaka, dakṣa și dikṣa” pentru a sublinia că alături de teonimele Valak-Hilyah și Dakṣa, întregesc statutul sacru acordat vlahilor din Dacia, și scot în evidență incomensurabila lor anterioritate în raport cu perioada apariției primelor scrieri vedice, cum este Rig-Veda datând din prima jumătate a mileniului doi înainte de Cristos. Ca o altă mărturie solidă care atestă vechimea pre-istorică și prestigiul universal ale etnonimului lor,

vlahii au fost și sunt înscrisi în toate Cărțile Sacre ale omenirii, iar patria lor numită Valahia, a dobândit în imaginarii religios al lumii puritatea și puterea regeneratoare a celor mai înalți munți ai lumii. Considerați acoperișul lumii, acești munți poartă numele Himalaia, care este un alt mod de a transcrie cuvântul Valahia, știut fiind faptul că atât în limba sanscrită cât și în limba română trecerea V→M este frecventă. Pe temeiul acestei transformări, V→M, Himalaia prespune la origine forma Hivalaia ca anagramă pentru Valahia. În Islanda aflată de cealaltă parte a Pământului, venerând peste timp aceeași vatră primordială a religiilor, Edde-le germanice denumesc prin substantivul propriu Himli, care este o altă variantă a cuvântului Himalaia, nu numai palatul ceresc construit pe muntele cu același nume, ci și lumea regenerată care va fi condusă din acest palat. Pentru realul statut sacru avut în vechime, patria vlaho-dacilor a dobândit un loc aparte în limba franceză, care denumește paradisul și prin sintagma Pays de Cocagne, adică Țara Kogaionului, cu mențiunea că vechimea numelui Kogaion se corelează cu marea vechime a cuvântului sanscrit „gagana” care înseamnă cer sau atmosferă. De aici și concluzia că dincolo de orice îndoială, memoria colectivă a lumii păstrează, prin memoria nemuritoare a cuvintelor, amintirea faptului că pentru toată omenirea, de la Est la Vest, Valahia Dacică reprezenta Paradisul, numit Walhalla de străvechea mitologie germanică. Departate de a fi un cuvânt abia pribegit pe la noi, străvechiul nostru etnonim Valac se corelează sub aspect genetic cu ancestrala pereche româno-sanscrită de apelative pentru apa curgătoare avlake-balaha, iar prin credința religioasă împinsă până la jertfa de sine a vlahilor, etnonimul Valah se înnobilează și cu semnificația sacră a Stindardului cu cap de lup, numit și Dragon. Conceput ca o hieroglifă pentru a ilustra numele Dumnezeului transcendent prin sintagma teonimică arhetipală Volco-Black, Dragonul beneficiază de atestare istorică începând cu anul 1120 î.Cr. plasat pe stela funerară a lui Nabukadnezar, aflată în prezent la British Muzeum. Remarcabil este faptul că sub acest semn viguros al identității vlahilor descinși din miturile fundamentale se va derula și istoria lumii pe largă arie cuprinsă între Persia și Anglia până în anul 1485 d.Cr., așa cum a arătat Whitney Smith, fostul director al Institutului American pentru Drapelele Lumii, în tratatul său de vexilologie din anul 1975. Așadar, etnonimul Valah nu este o haină uitată pe aici de slavii care ar fi împrumtat-o de la germani, ci un concept cu puternice rădăcini mitice, reconfirmat de istorie, prin care ne definim în fața lumii, dar și în fața lui Dumnezeu. În ciuda faptului că Traian a vrut să ne distrugă ființa extirpându-ne marele complex sacru de la Sarmisegetusa, forța credințelor religioase acumulate sub semnul Dragonului născut pentru a ne numi Dumnezeu, mai întâi Volco-Blac pe și apoi Volco-Dlac și-a contuit reverberația în lume. De aceea nu trebuie să ne mirăm că Dragonul recucerește lumea prin vigoarea vikingilor și nici faptul că imperiul creștin a lui Carol cel Mare s-a făurit în preajma anului 800, deci cu mult înainte de Marea Schizmă, sub semnul Dragonului Valahic. Firesc trebuie considerat și faptul că invazia normandă a Angliei din anul 1066 a avut loc tot sub semnul Dragonului (a se vedea Tapiseria Bayeux). Firesc este Dragonul Roșu pe

drapelul Welsh-ilor. După cum bine se vede, arhetipalul cuvânt Valac a dobândit în timp și forma Dalac sau Dlac, care a pierdut apoi litera „l” pentru a trece în forma Dac. De aici și îngemănarea întru dumnezeire a celor două etnonime echivalente Valac-Dac specific pentru locuitorii din Valahia Intracarpatică. Pentru vlahii din sudul Dunării cuvântul Vlac a urmat succesiunea de transformări Vlac→Dlac→Trac, iar pentru cei ajunși în Mesopotamia cuvântul Dlac a fost citit în sens invers pentru a genera cuvântul Caldei numiți și Haldei în Cartea proorocului Daniel.

Spre deosebire de plămuirile lipsite de orice temei privind originea slavă a etnonimului Valac, aceste conexiuni ale etnonimului „valac”, din care provine și „dac”, bazate pe atestări de mare prestigiu ne conferă din considerente de ordin spiritual statutul de Axis Mundi care ne-a fost recunoscut în mod explicit și temeinic atât de civilizațiile din Orient, cât și de cele din Occident. Poate că în spiritul acestei sacralități primordiale trebuie investigată și originea reală a etnonimului „român” având în vedere că deducerea lui din „romanus” ar presupune un fapt istoric fără precedent în spațiul cucerit de Imperiul Roman. Dacă vom mai avea în vedere și marea revoltă a vlaho-tracilor declanșată în anul 257 de Ingenuus, dar continuată pe ambele maluri ale Dunării de Regalian (258-268), care ajunge conducătorul întinsului regat independent dintre Corint și Vistula, Moravia și Nipru cu capitala la Sarmisegetusa, nu mai rămâne nimic din presupusa tendință a vlaho-dacilor de a renunța la propriul lor etnonim preamărit în toată lumea, pentru a-l adopta pe cel de „romanus”. Ca profesor de istorie națională, Mihail Kogălniceanu chiar a arătat în plină campanie latinistă că „romano-mania de la Romulus (753 î.Chr.) până la Romulus Augustulus (476 d.Chr.) în loc să susțină cauza românească atrage asupra noastră râsul străinilor”. Pentru înțelegerea corectă și deplină a semnificației pe care o are etnonimul român, de o importanță covârșitoare este faptul că cei numiți vlahi de la Facerea Lumii, vorbind limba română cu dialectele ei, au fost până la sfârșitul secolului XIX, în limitele fostului regat a lui Regalian, populația dominantă sub aspect demografic, economic, dar mai ales spiritual. Cu toate fracturile provocate de istoria ulterioară ei încă mai jalonează spațiul fostului lor regat sub forma unor insule alcătuite din străvechi comunități compacte de români situate până la mari distanțe dincolo de granițele actuale ale României. Pe acest fundal istorico-geografic, total incompatibil cu asumarea la nivel de masă a lui „romanus” cu înțelesul de roman, adică „cel din Roma”, lingviștii aveau datoria profesională de a fi investigat cu prioritate semnificația formelor rotacizate „rumăr” păstrată de istro-români, dar mai ales cuvântul „rremër” din arhaicul fond traco-illir al limbii albaneze, care total opus urbanului „romanus” este sinonim al cuvântului „vlac” cu conotația sa de oier, de unde și semnificația foarte recentă de om de la oi și fără școală. Or, referitor la formele rotacizate există un larg consens între lingviști (Émile Benveniste, Origines de la formation des noms en indo-européen, Paris, 1962, p. 3-22) conform căruia tipul nominal în r/n este considerat cel mai arhaic vestigiu pentru străvechea flexiune indo-europeană. De aici și concluzia, surprinzătoare doar la prima vedere, că etnonimul „român”, prin arhaicele sale forme rotacizate „rremër” sau „rumăr”,

provine cu certitudine din fondul prelatin. În consecință, originea cuvântului român nu mai poate fi explicată pe baza bănuțului „romanus” imaginat în legătură cu „fericirea” de a fi fost umiliți și jefuiți timp de 165 de ani pe o cincime din Dacia Sacra, ci făcând apel la cuvinte mult mai vechi atestate în fondul indo-european. Pentru a ne îndrepta spre acest străvechi fond indo-european vom arăta că un foarte mare număr de autori antici (Homer, Herodot, Ennius, Amian, Quintilian, Plaut, Cato, Polibiu, Cicero, Ovidiu etc) și unii autori din prima parte a evului mediu (Isidor de Sevilla, Papa Nicolae I, Suidas etc) ne-au considerat barbarofoni, adică vorbitori de limbă numită barbară, cu mențiunea că barbarea erau considerate și teritoriile din jumătatea sudică a continentului european alcătuind astăzi zona limbilor romanice. Dar prin recuperarea denumirii de „barbare” pentru dialectele vorbite în zona numită azi a limbilor romanice, devine definitorii faptul că ritualul Fraților Arvali consacrat zeului Mars era numit Ambarvalia (vezi Dicționarul de mitologie generală al lui Victor Kernbach), ceea ce arată că denumirea de „barbar” a fost la origini asociată unui concept liturgic (Ambarvalia = Ambarbaria). Depășind orice așteptare, se mai constată că denumirea sacră de Arvali este desprinsă chiar din numele ritualului: Amb-Arvalia. În mod similar poate fi desprins din cuvântul „B-arbar”, segmentul „arbar” care prin trecerea B→M, devine „armar” rostit prin metateză „rremër” în albaneză, și „rumăr” în istro-română. Prin trecerea lui r→n, în limba română se consolidează formele „rumân” sau „român”, iar în limba armână forma „armar” a luat forma „armân”.

Foarte ușor se poate constata, însă, că cele două variante „Ambarvalia” și „Barbar” provin și ele de la aceeași sintagmă teonimică arhetipală Valac-Valac atunci când este abreviată Val-Val, de unde și formele Bar-Val din Ambarvalia, dar și Bar-Bar prin sonorizarea ambilor termeni ai sintagmei. Tot pe seama abrevierii Val-Val devenită Var-Dal, prin trecerea V→D ilustrată mai sus, se explică originea sacră a străvechiului cuvânt dacic Vardal, devenit Ardal sau Ardeal prin pierderea (afereza) lui V inițial. Pentru moment renunțăm la celelalte conexiuni, care toate pun în valoare importanța imensă a sintagmei teonimice arhetipale Valac-Valac, pentru a sublinia, încă odată, că pe seama ei au apărut în diferite zone etnonimele „Valac, Trac, Dac, Rumân” perfect interșanjabile prin una și aceeași origine sacră și că limba română ca limbă Bar-Bară vorbită de purtătorii acestor etnonime este limbă liturgică, dar și matricea reală a tuturor limbilor romanice. Dacă vom mai constata că Svenska se mai poate scrie (s)Velska, că Vlah se mai poate scrie Helv sau Horv, iar Vlas se mai poate scrie Welsh, dar și Slav atunci vom mai înțelege că neamurile lumii s-au întemeiat bineștiind că descind din neamul Vlahilor, motiv pentru care au făcut din giganticii munți Himalaia sau oronimul mitic Himli simboluri ale străvechii și unice Valahia.

Ca o matricolă a întoarcerii în timp

Cezar A. Mihalache

După ce ne-a demonstrat aplecarea spre festivismul altor vremuri, prin programul de defilare a coloanelor de muncitori și a oamenilor muncii, recte bucuștenii veniți gură-cască la inaugurare pasajului „Început de Băsescu, terminat de Oprescu”, după ce guvernul a suprapus temeinic inaugurarea a două stații de metrou cu ziua în care chinezii tăiau panglica unei construcții uriașe pentru a jubila cei 90 de ani ai comunismului (nu știm dacă ai noștri au făcut asta pentru același lucru ori pentru a-i umili pe chinezi care, obraznici, dar, vorba aceea, mulți!, s-au oferit să ne facă și nouă câteva autostrăzi), primarul Bucureștilor vine cu o nouă surpriză patriotică.

Nu zicem, Sorin Oprescu nu-i băiat rău! Nici măcar în clipa în care, oprite fiind camerele de filmat, se dovedește atât de slobod la giră. Ne deranjează însă că e tot mai „tovarăș” cu noi, face el ce face, și mai vine cu o părere decupată parcă din tezele de altădată și adaptată vremurilor „imperialiste” pe care le trăim. Mai nou, visul lui e să dea o lovitură năprasnică caracatiței imperialisto-consumiste care le smulge bucuștenilor lui (dragii, ca și lui Traian Băsescu) puțină avere de prin buzunare. Nu, nu luptă cu nefericita creștere a tarifelor la gigacalorie, gaze, curent și alți gigi-contrai sistemului pe care îl visează. El are idealuri mult mai mărețe. Vrea să izgonească ispitele consumiste de prin mahalalele bucuștene chiar dacă, paradoxal ori nu, tocmai acestea sunt dovada faptului că în orașul lui se mai întâmplă totuși ceva. Așa că, după ce a găsit ac de cojocul traumei dintotdeauna a Bucureștilor, facturile de încălzire, decretând că și vara poate fi ca iarna, „cu facturi să-i ajutam pe amărății ăștia”, facturi umflate și vara ca, egalizate, să nu mai aibă omul preț să sufle în front, să tot plătească, acum caută și soluții pentru ca orașenii să mai rămână și cu bani pentru aceste dări. Dar nu are în gând să micșoreze impozitele din urbe ori să creze carecumva facilități pensionarilor prinși în menghina cu neghina crizei economice, nici să implementeze vreo măsură de sporire a veniturilor locuitorilor. Nu, el vrea să-i ajute pe bucuștenii „să nu mai cheltuie aiurea”, alungând din prea multele

ispite care îi pândesc la tot pasul. Printre ele și acelea care definesc, cel puțin în teorie, standardul de bunăstare într-o societate de consum. Hipermarketurile. Și cum în orașul lui se trăiește tot mai prost, nici etichetele „imperialisto-consumiste” nu și mai au rostul. Doctrinar. Că economic, de o fi treaba lui, de o fi treaba lui Patriciu, sau a amândurora, scopul este cu mult îndepărtat de socialismul de fațadă pe care îl bravează primarul.

Astfel, după apariția a nenumărate „Micro”-uri bacteropatriciene care au împânzit hidos orașul într-o uniformizare ce nu diferă decât ca imagine de teighelele și coloanele asamblate din cutiile de conserve de pește din alte timpuri, la fel de hidoase, magazine purtând numere în loc de nume, ca într-o matricolă a înturnării vremurilor, primarul vrea să urâtească și mai mult orașul. Dar, mai ales, să-i monopolizeze comerțul cu o

rețea de magazine „Macro”, care ar trebui să ia locul mult prea sofisticatelor „hiper” și „super” marcheturi, prea nestandardizate și non-uniformizate din orașul pestriț pe care doctorul-primar pare că îl visează iarăși cenușiu. Ori într-o sepia de cinema socialist, ori în albul banal al cearșafului de spital unde toate merg în aceeași cadență. Prima decizie a lui Sorin Oprescu, pe care a luat-o, fiind vorba doar de binele bucuștenilor lui, nu?, fără a se mai deranja dară să-i și întrebe, a fost aceea de a pune opreliște înființării a șase hipermarkturi în București. Că a ajuns el la concluzia, probabil de dinainte de a fi ales, că bucuștenii au oricum destule locuri unde își pot cheltui banii.

Ce noțiuni de economie de piață, ce așezare a comerțului pe baza legii cererii și ofertei?! Centralismul și planificarea medicului chirurg au întâietate. În orice domeniu. Dar de a respins tocmai șase hipermarketuri, rămâne o întrebare, să-l fi deranjat că erau mai multe decât numărul spitalelor pe care le-a managariat el, ca super-

medicul manager?). Nu a fost însă deajuns! După prima infracțiune la adresa economiei de piață, de care am aflat noi, acum vine cu un nou proiect de sancțiune: scoaterea hipermarketurilor din oraș. Cum, nu se știe (că doar nu o să le înhațe la spinare), dar sună bine la poporul sărăcit.

Așa a decis el! Să-l ajute pe omul nevoiaș să-și păstreze puținii bani rămași după altoirea (omul îi om, pomul îi pom!) pensiilor și salariilor, după creșterea prețurilor și tarifelor, alungând ispita consumismului („Piei, satană!”). Ceilalții, adică aia care au bani, dacă tot merg la shopping la Milano, pot doar să meargă și la marginea orașului, unde vrea el să strângă, precum mașinile ridicate, centrele comerciale.

Lăsăm la o parte faptul că a mai fost unul care ne-a zis ce e mai bine pentru noi, și ne-a alungat toate „ispitele” până l-au pus la zid, dar să vii să spui că totul e spre binele bucușteanului, pentru a nu mai fi ispitiți să-și cheltuie puținii bani, de parcă am fi un oraș de drogați, intrați în sevrajul cumpărăturilor, parcă e prea de tot! Asta pentru a nu spune că, de fapt, pare că e mână în mână cu Guvernul. Și cum altfel când, dacă se va aplica noua formă a legii ilicitului, mascată tâmp prin aberația prezumării vinovăției în cazul plusului de avere (peste salariul socialist, tot mai socialist ca marime și factor de uniformizare în economia centralizat-planificată a executivului Boc), românii nu o să mai aibă oricum ce să cheltuie. Și nici măcar curajul de a scoate de la ciorap pentru a merge la shopping-ul alimentar. Întrebarea e: după ce va fi scos hipermarketurile din oraș, ce o să facă în locul lor? Șantier pentru mulțumirea frustrărilor de oameni mici, tot mai mici, a guvernanților? Ori o să îplinească visul din urmă a lui nea Nicu și o să hrănească orașul de șomeri, pensionari și bolnavi (precum restul țării) la cazanul comun?

Rușine să-ți fie dară, nu doar ție, Patriciu, ci și ție doctore primar! Capitalismul te-a făcut primar, iar acum scuipi tocmai mâna care, curat-democratic, te-a scos din urna anonimatului feșelor și cearșafurilor de spital!

Apa mioapă...

Teo Șerbănescu

Consumați, zilnic, doi litri de apă? Luați și turnați pe gât, nu stați cu berea în mână, ascunși după perdeaua publicitară. Până anul trecut, vă îndemneau să „consumați cel puțin doi litri de lichide” și v-ați luat-o în cap; faceți cură de trăscau, arătând cu deștu' spre culoarea, gustul sau mirosul apei de la robinet. Oare licorile din doze și pet-uri sunt fermentate în aghiasmă? Formularea ușor fițoasă „apă potabilă” ne-a lovit încă din copilărie, aflând atunci ce păzește robinetul marcat cu albastru, cel roșu distribuind, uneori, apă caldă.

În prezent, bucuștenilor le pompează francezii de la Apa-Nova un lichid străveziu, în baza contractului „confidențial, timp de 15 ani”, semnat pe sub mâna fostului primar Adrieian Videanu. Deci, mai avem de așteptat nouă ani până vom afla ce a curs la cișmele. Veteranii de pe malul Dâmboviței care anticipau, într-un delir al senectuții, că Apa Nova aduce un aer modern serviciilor de hazna și apă potabilă, au coborât în costum de brad la nivelul pânzei freatice. Cei ce mai așteaptă apa curată la robinet își clătesc azi protezele cu scursurile mirositoare și fără presiune. Oricum am da-o, consumul de apă neepurată păstrează Bucureștiul fără pereche în statistici, fiind singura capitală europeană fără stație de epurare. Lichidul furnizat prin rețeaua publică a fost scuturat, din An în Paști, în laboratoare și spoit public de către specialiști. Rezultatele nu surprind și tind să devină cotidiene; azi, nitriți... mâine, paraziți... mai nou, iod... Apa nu-i atât de neagră, ci doar un pic maronie. Pentru că, trebuie spus, visele hidroeuropene au rămas de tot rahatul. La propriu și nu doar la robinet. Pungile mai groase sunt convinse că au găsit calea ce ocolește gargara la rețeaua publică. Unii se protejează consumând apă „minerală necarbogazoasă”. Sau „plată”. Extrasă îndeobște din puțuri forate în jurul Capitalei, mineralizată cu rezultatul haznalelor și foselor din rezidențele imobiliare ridicate la rezezeală, apa chioară se vinde ambalată, clasificată pe categorii și prețuri. Compoziția înscrisă pe etichete îți fură ochii, făcându-te să crezi că a fost, la rândul-i, prelucrată în laboratoare. Și chiar a fost. Asemeni tuturor companiilor care nu se mai coboară să bea apă de la robinet, angajații laboratorului Direcției Sanitar Veterinare consumă doar apă plată. Dar, între două bârfe și trei țigări, testarea apei plate adăugate peste cafeaua cercetătorilor DSV a scos la iveală jalnica realitate: era de tot rahatul. Pe lângă bacili și bacterii, dozatoarele ofereau materii fecale. E scris, albastru pe alb, în buletinul de analiză. Așa că, vedeți dumneavoastră, apa nu este și nu a fost vreodată chioară. E doar mio-apă.

Retina cu spini

de Constantin Ciosu

de
Gh. D. Constantinescu

